geceyi üstüme ört

BARIŞ TOLGA GÖRMEZ

Tilki Kitap

tilki
kitap
yayınevi

Geceyi Üstüme Ört
Barış Tolga Görmez

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
kitap@matbumedya.com
0850 304 22 03
Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik
Yayın Yönetmeni: Sinan Kocaman
Editör: Hafsa Durmuş
Son Okuma: Alev Sevgi
Sayfa Tasarım: Efe Bozkurt
Kapak Tasarım: Efe Bozkurt

1.Basım, İstanbul, Şubat 2025
ISBN: 978-625-6130-65-4
Tilki Kitap Matbaa / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öğe, tablo…) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

GECEYİ ÜSTÜME ÖRT

Barış Tolga Görmez

Uzun ve ışıklı binaların arasında insanların uğultusu göğe kadar yükseliyordu. Kasım ayının ikinci haftası, kış iyiden iyiye kendini hissettirmeye başlamıştı. Kalabalık sokakta birbirlerine sokulmuş sevgililer, montunu çenesine kadar kapatmış yalnız ve şık adamlar, kocasının ya da genç aşığının kolunu sımsıkı kavramış yaşı geçkin kokoş kadınlar, varacakları istikamete yöneliyordu. Kırmızı ışıkta kısılıp kalmış araçların her birinden ise sanki birer küfür savurur gibi rahatsız edici korna sesleri yükseliyordu. Saat gece yarısına yaklaşıyordu; ancak kimsenin acelesi yok gibiydi. Hemen herkes gülümsüyor, hatta geceye erken başlayan bazıları, çakırkeyifliğin verdiği tantanalı neşeyle kahkahalara boğuluyordu. Bu sokakta mutsuz insan görmek zordu. Şehrin kalburüstü yerlileri, özellikle cumartesi akşamları kendilerini bu sokağa atarlar, tıpkı bir lunaparkı andıran semtin uzun ve cafcaflı caddesinde günlük hayatın akışıyla gelen tüm dertlerini kapının dışında bırakarak şık restoranların ya da gürültülü barların yolunu tutarlardı.

İnce kumaş ceketin altındaki göğsüm soğuktan titrese de belli etmemeye çalışıyordum. Caddeden geçen bir çift önümde durdu. Kadın bana doğru başını kaldırdı.

"Burası," dedi gülümseyerek.

Gayriihtiyari aynı yöne dönüp geniş binada asılı olan tabelaya baktım. **"CALANTHE."** Harfleri oluşturan sarı ışıklandırma yüzüme düştü. Gözümü rahatsız eden aydınlığa dalıp gitmişken restoranın kapısında her zamanki yerinde dikilen Mustafa, hafif bir ıslıkla irkilmemi sağladı. Ardımdaki adam, arabasının anahtarını burnuma kadar sokmuş, yanındaki kadınla birlikte anlamsızca yüzüme bakıyordu.

"Arabayı park edecek misiniz?"

Anında kendime gelip anahtarı kaptım.

"Tabii efendim, buyurun."

Onlar sıcak restorana girerken ben lüks otomobillerini park edecek uygun bir yer arayacaktım. Döndüğümde Mustafa'nın yanına süzüldüm. **Calanthe**'nin iki korumasından biriydi. Boyu bir doksana yakındı; ancak heybetli görüntüsü boyundan ziyade kilosundan geliyordu. O koca göbeği, giymek zorunda olduğu takım elbisenin altında saklamak oldukça meşakkatli olmalıydı. Bunun yanında alnından ensesine yapıştırdığı saçları, her an bir küfür çıkacakmış gibi duran hafif açık ağzı ve kalın, siyah çatık kaşlarıyla bir korumadan çok bir mafya babasını andırıyordu. O dehşet saçan çirkin suratı, bir müşteriyi karşıladığında çiçek gibi açılır, neşe saçardı. Çok, hatta hiç konuşmazdı. Tek derdi işini istenildiği gibi yapıp evine dönebilmekti. Belki de dört çocuk babası bir adam olarak koca bir ailenin yükünü sırtlanmak insanı bu hale getiriyordu. Konuşmak onun için hangi noktada anlamını yitirmişti, bilemiyorum.

"Abi, bir sigara içip geliyorum," dedim.

Yine kelimeleri gereksiz kullanmak yerine sadece başıyla onaylayarak karşılık verdi.

Aslında ben de tabiat olarak Mustafa'dan pek farklı sayılmazdım. Kelimeler benim gözümde ihtiyaç halinde derdimi anlatabildiğim birer araçtı. İnsan sınırları dar bir hayat yaşıyorsa ve biraz da içe dönükse, bu kez kelimeler içeride dönüp durmaya başlıyor. Dış dünyaya karşı ne kadar sessizsem, derinlerde bir yerlerde biri hep konuşuyor. Benim yaşımda, benim gibi görünen bir çocuk ama ben değilim. Çocukluğumdan beri orada. Gözümle gördüğüm ne varsa yorum yapmaktan kaçınmıyor, arada bana nasihatler veriyor. Hatta itiraf etmek gerekirse, gözlem yeteneği çok yüksek. Çoğu zaman söylediklerinin doğruluğunu yaşayarak görüyorum. Her insanın içinde böyle biri var mı, ya da bu bana özgü bir durum mu, fikir yürütemiyorum.

Yine bu düşüncelere dalmıştım ki Mustafa usulca kolumu dürttü. Dalgınlığım yine onu sinirlendirmiş gibi görünüyordu. Sigaradan sararmış dişlerini sıkarak,

"Müşteri…" dedi.

Sonuna geldiğim izmaritten son bir nefes daha çekerek restoranın önüne yanaşmakta olan arabanın yanında koşar adım ilerledim. Şoför koltuğundan inen adam yüzüme bakmaya gerek duymadan anahtarı elime tutuşturdu. Şık bir takım giymişti. Yaşını ele veren –50 civarı olmalıydı– beyaz saçları özenle taranmıştı. Girişteki görevli, giyimi kuşamıyla belli ki önemli bir müşteri olan adamı neredeyse dizlerine kadar eğilerek karşıladı. Şoför koltuğuna geçecektim ki yine Mustafa imdadıma yetişti. Gözüyle işaret ederek,

"Kapı..." dedi.

Öndeki yolcu koltuğunda oturan kadın içeriden arabanın kapısını açmaya çalışıyordu. Eşi tarafından layık görülen bu

nezaketsizliği hak edecek ne yapmıştı acaba? Kapıyı açtım, kaldırıma değen hafif bir topuk sesiyle tarif edilmez bir parfüm kokusu burun deliklerimden içeri doldu. Arabadan inip karşımda durduğunda aramızda bir metrelik mesafe dahi yoktu. Yeşil gözleri, uzun kirpiklerinin altında birer zümrüt gibi parlıyordu. İnce ve küçük burnu, beni kırmızı dudaklarına götüren bir yol gibiydi. Siyah saçları kaşlarının hemen üzerinde alnını kapatıyordu, omuzlarına dökülen ipeksi siyahlıkların bir kısmını başının üzerinde toplamıştı. Göz kapaklarının hafif kapalı oluşu, o biraz alaycı, çokça soğuk bakışlarını tamamlıyordu. Bahar aylarında daldan dala konup ötüşüp duran bülbüller gibi gözlerinden dudaklarına, dudaklarından boynuna uçtum. Konduğum her bahar çiçeği, diğerine duyduğum merakı bastırmama yetmiyordu. Vücudumu tarif edilemez bir heyecan kapladı. Derinlerde konuşan çocuk da ilk kez susmuş, izlemekle yetiniyordu şimdi. Boynumdan doğru yükselen ateşin göz pınarlarımdan kendini bırakacak yaşlar olmasından korktum. Öylesine güzeldi ki… Sadece bir an, gözlerimin içine baktı, sonrasında restoranın yolunu tutarak uzaklaştı. Kendime gelmem biraz zaman aldı. Arabaya bindiğimde, parfüm kokusu kana kana içime çekebileceğim kadar yer etmişti. Ellerimi direksiyona dayayıp dikiz aynasından kızarmış gözlerime baktım.

Yaklaşık iki saat sonra restorandan çıktılar. Koşar adım lüks siyah jeep'lerini getirmek için fırladığımda, ayaklarım yerden kesilmiş gibiydi. Onu tekrar görecektim. Restoranın önüne vardım, şoför koltuğunun kapısını açıp sahibine yer

vermek üzereydim ki, çiftin birleşmiş elleri ayrıldı ve adam yerine geçip kapıyı kapadı. Siyah cam, hafif bir vızıltıyla aşağı indi. İçeriden, parmaklarının arasında para tutuşturmuş adamın eli uzandı. Kısa bir an görebildim onu. Yan koltukta, diğer yöne, dışarı doğru bakıyordu. Başını çevirdi, soluğumu tuttum. Sigarasını yakarken eşine bir şeyler söyledi ve hafifçe gülümsedi. Mutluydu.

Araba, geniş sokakta kaybolup gidene dek ardından baktım. İçimde anlamsız bir kırgınlık oluştu. Kendimi yalnız ve değersiz hissettim. Varlığımdan haberdar bile değilken, ona beni geride bıraktığı için öfkelendim.

Geceyi tamamladıktan sonra uzun bir yürüyüş beni bekliyordu. Şikâyet anlamında söylemiyorum. Calanthe'de çalışmaya başladıktan bir hafta sonra, arka sokaklardan dolanarak beni eve götüren bir yol keşfettim. Bazı geceler metroyu kullanmak yerine yürümeyi tercih ederdim. Yaklaşık 45 dakika süren yolda, birkaç saat öncesinin ışıl ışıl, şatafatlı, bir genç kız gibi iliklerine kadar yaşayan şehri, masum ve yorgun, en ufak gürültüde ağlayarak uyanacakmış gibi duran bir çocuk gibi uyuyor bulurdum. Bazen yolu biraz daha uzatıp sahile inerdim. Seyyar pilavcı, kar kış demeden sabaha kadar sahilin hep aynı köşesinde olurdu. Belki tek tük yürüyen sarhoşlar ya da romantik bir geceyi sabahla buluşturmanın inadıyla direnen genç sevgililer... Martılar havada uçuşup dururken, sanki gürültünün kucağında yaşamıyormuşum gibi seslerinden rahatsız olurdum.

Bu gece de eve varacak en uzun yolu, yani sahili seçtim. Gece ayazı, denizin rüzgarıyla birleşince kabanıma sıkıca sarınmaktan başka çarem yoktu. Soğuk bir banka oturdum. Ka-

ranlık geceyi ve karşı sahilde seyrekleşen parıltıları izledim. Üst üste üç sigara içtim.

Yaşı kırklarda olmalıydı. Olgun ve soğuk duruşu, mağrur bakışlarının altını dolduruyordu. Arabadaki neşeli ve hafif cilveli hali gözümün önüne geldi. Şimdi ise, karşı cinslerine yeteri kadar ilgili olmayan adamların bile görmek isteyeceği haliyle yatağına uzanmış ve derin rüyalara dalmış olmalıydı.

Kol saatime baktığımda sabah olmak üzere olduğunu fark ettim. Yolun kalan kısmını hızlanarak tamamlamalıydım. Gerçek hayata dön bakalım, aptal herif. Bu anlık ve ahmakça düşüncelerin yarın esamesi okunmayacaktı nasılsa.

Evi ağır ama tanıdık bir koku kaplamıştı. Eski bir apartmanın ikinci katında, iki odalı bir evdi burası. Her dönüşte yaptığım gibi camları açarak daireyi havalandırdım. Gün hafif doğmaya başlarken gri gökyüzünden süzülen solgun ışıklar odaya sızdı. Dünyanın en neşeli insanı bu eve gelse, bütün yaşama sevincini bırakır, çıkardı sanki. Kokusu olan bir sessizlik vardı burada; küf kokan bir sükûnet. O ise her zamanki yerinde yatıyordu. Bir sandalye çekip başucuna oturdum. Dişsiz ağzı yarı açıktı, içeri göçmüş yanakları zaten zayıf olan yüzünü daha da zayıf gösteriyordu. Tüm bedeni yorgun olmasına rağmen bakışları diri ve keskindi. Gözlerini gözlerime dikti. Mahcup bir bakış mıydı gözlerindeki, yoksa öfkeli mi? Sanırım bu sorunun cevabını asla veremeyeceğim. Tek bildiğim, tanıdık olmasıydı. Bir o bakışlar tanıdıktı, bir de duvardaki eski aile fotoğrafı. Sırtından tutup hafifçe doğrulmasına yardımcı oldum. Terden sırılsıklam olmuş kazağını çıkardım, temiz bir atlet giydirip ensesini ve boynunu sildim. Pijamasını bacaklarından sıyırdı-

ğımda etrafa ağır bir koku yayıldı. Tüm gün havasız ve kirli kalan teni kızarmıştı. Temizledim. Elimde tuttuğum bardaktan kana kana suyunu içerken parmaklarımı yanlardan uzamış saçlarının arasında gezdirdim. Üstü saçsız kafası bir harita gibiydi; yer yer derisi soyulmuştu.

"Saçların uzamış yine, bu hafta keselim. Bakalım, sakal tıraşın gelmiş mi?" dedim. Bir çocuk masumluğunda, kendini zorlayarak başını arkaya atıp boynunu açtı.

"Tamam, onu da hallederiz. Bir de hamam yaparız. Hayat size güzel, efendi bey," diye ekledim.

Tatsız şakayı iğneleme olarak anlayabileceğini fark edip pişman oldum. Bazen bakışlarında gördüğüm mahcubiyet, üzülmemi değil, öfkelenmemi sağlıyordu. Üzerini giydirip tekrar yerine yatırdım. Odama geçtim. Zaten ev, onun televizyon karşısındaki kanepesinde uzandığı salon ve bu odadan oluşuyordu. Banyo demeye bin şahit isteyen, fayansları dökülmüş, bir klozet ve duşakabinden ibaret ufak bir bölüm daha... Hepsi bu kadar. Camı açıp bir sigara yaktım. Uykuya dalmış sokağın uzak bir köşesinde, muhtemelen sarhoş bir adamın avaz avaz söylediği türkü inceden duyuluyordu. Soğuk havayla tüylerim diken diken oldu. Son nefesi çekip yatağıma kıvrıldım.

Bir yerde duymuştum; insanlar genelde uyumadan önce kendilerini en çok istedikleri yerde, olmak istedikleri biçimde hayal edermiş. Asla gerçekleşmeyeceğini bildiğin isteklerin, sıcacık yatağında zihnin sonsuzluğa uzanan labirentlerinde canlanması kimi mutlu etmez ki? Bense genelde, en edepsiz, gündelik hayatımda karanlık bir odaya hapsedip üzerine kilit vurduğum düşüncelerimi geceleri kutusundan çıkarıp etrafa saçmakta hiçbir sakınca görmüyordum. Ufak bir kısmını dahi

paylaşmaktansa ölmeyi tercih edeceğim fanteziler gecelerimi süslüyordu. Bu, benim için bir alışkanlık olmuştu. Bir kadına dokunmak, onunla birleşmek, zevkin doruklarında sürüklenmek sadece bu gibi gecelerde mümkündü uzun bir zamandır. Genelde duygusallıktan uzak, arzu ve tutku dolu; bedenimi ve aklımı rahatlatmamı sağlayacak sığ seraplardı bunlar. Partnerlerim ise tanımadığım, hatta yüzlerini bile hayal etmekle zaman harcamadığım kadınlardı: iri memeli, dolgun kalçalı, bana teslim olmaya hazır. Ancak bu gece, sadece bir silüetle değil, gerçek bir kadınla seviştim. Köşeli yüzü, ince ve kıvrık burnu, yarı kapalı gözleriyle karşımdaydı. İfadesi ne kadar kendinden emin, beni tatmin ederken ne kadar ustaysa, çıplak bedeni de aksine gencecik ve narindi. Nefes alışverişim sıklaşıp bedenim kasıldıktan kısa bir süre sonra, gerçek dünyaya dönmüştüm bile. Yastığa kafamı gömüp uykuya daldım.

Sonraki iki gün sık sık onu düşündüm, işin aslı hep aklımdaydı. Bazen bir köşede meşgul kafamın boşalmasını bekliyor ve hemen eski yerini alıp düşüncelerimin orta yerine salınarak oturuyordu. Onu ilk gördüğüm geceden sonra üçüncü akşam yine siyah Jeep restoranın önüne park etti. Arabadan inip bana, daha doğrusu mekâna doğru yönelirken kalbim yerinden çıkacak gibi atmaya başladı. Salık bıraktığı saçları ince omuzlarına değiyordu. Siyah bir kot pantolon, yine siyah bir kazak giymişti. Bu yalın hâliyle bile öyle havalı, öyle güzeldi ki... On sekizlik kızlar gençlik ve diriliklerine rağmen yanında silinip gitmeye mahkûmdular. Uzun, kül rengi kabanını ve çantasını elinde taşıyordu. Şoför koltuğundan indiğini onu incelemeyi tamamladıktan sonra algılayabildim. Kocası yoktu. Araba-

nın içinden kendisi gibi 40-45 yaşlarında üç kadın daha indi. Yakın arkadaş oldukları belliydi, keyifleri yerindeydi. Ama o gülmüyordu. Soğuk, hatta donuk denebilecek duruşu ona bambaşka bir hava katıyordu. Bir metre önümde durdu. Gözleri gözlerimi buldu. Mis gibi parfüm kokusu iliklerime işledi tekrar. Pembe dudaklarını hafif araladığında çoktan kendimden geçmiştim. Uzattığı anahtarı aldığım elim kesinlikle titriyordu. Bu ahmak hâlimi fark etti; özenle boyadığı etli dudağı hafifçe yukarı doğru kalktı, bıyık altından bir gülümsemeyle, "Teşekkürler," dedi. Az önceki ifadesiz bakışları şimdi alay ediyordu. Sırtımdan terler boşanıyordu; anahtarı istemsizce öyle bir kaptım ki elinden, Mustafa görse kesin müşterilere nasıl davranmam gerektiğiyle ilgili uzun bir nutuk atar, gece boyu söylenirdi. Koşar adımlarla arabaya bindiğimde kravatı gevşetip derin bir soluk aldım. Kim bilir ne aptal bir görüntü içine girmiştim karşısında.

Gece boyunca arkadaşlarıyla yemek yedi, içki içti, eğlendi. Zaman zaman anlık olarak pencereden şık mekânı süzüyor, merakıma yenik düşüyordum. Kocası neredeydi acaba? Belki de kavga etmişlerdi. Bu fikir, sanki kavganın ertesinde kollarıma atılacakmış gibi bir an mutlu olmamı sağladı. En ufak bir mana kırıntısı içermeyen hayalleri defetmeye çalışırken kadınları kapıdan çıkarken gördüm. O ise yoktu. Gözden mi kaçırmıştım? Gitmiş miydi? Hayır, arabası buradaydı. İçlerinden biri taksi çağırmamı söyledi, az sonra binip gittiler. Caddeye doğru birkaç adım ilerleyip son iki saattir sık sık yaptığım gibi, yüksek camlı binanın içine baktım. Caddeye arkası dönük, aynı yerinde oturuyordu. Elinde içi boşalmak üzere olan şarap kadehi vardı. Çok geçmeden kapıdan çıktı. Yine aynı kalp

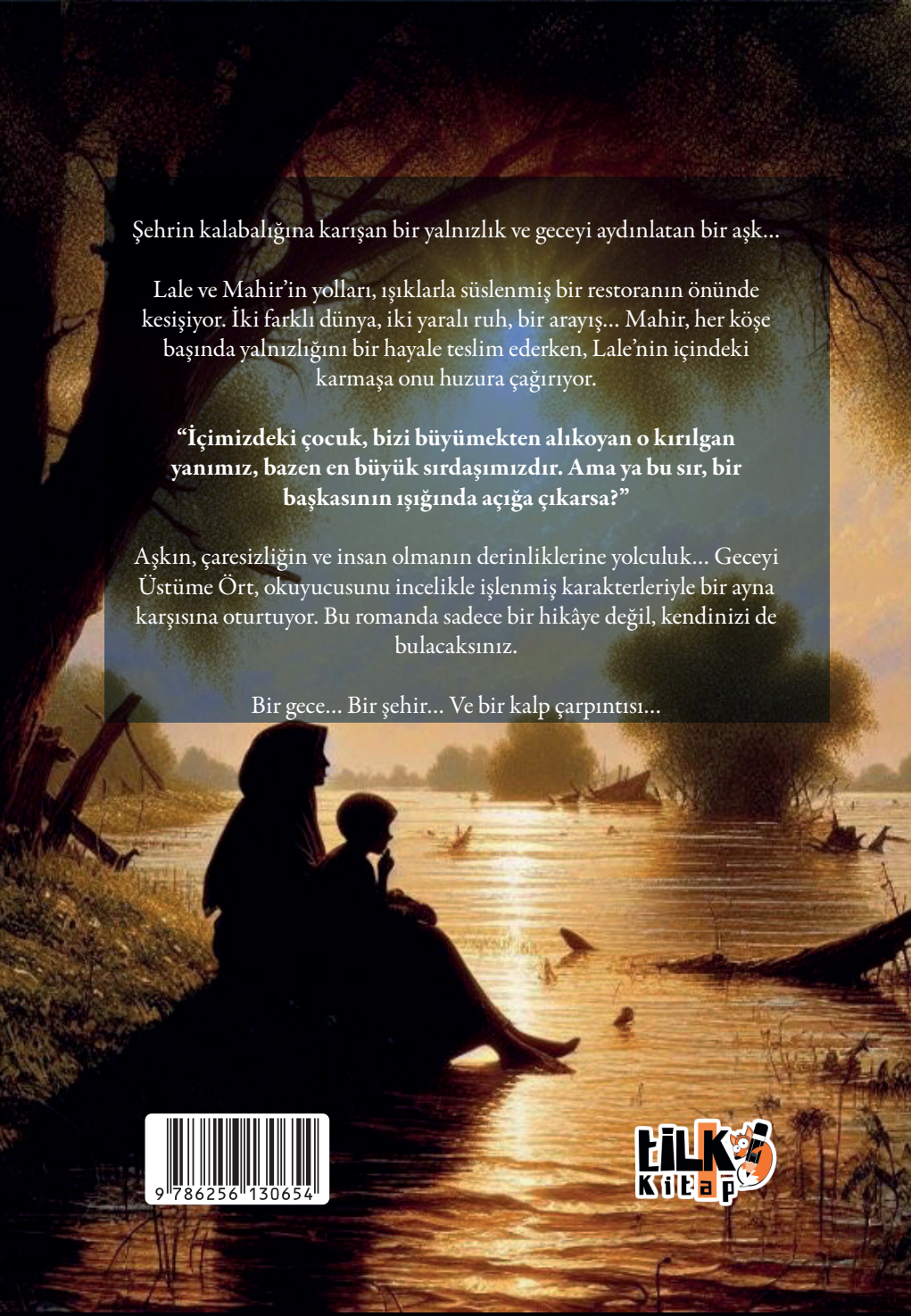
çarpıntısı, vücuduma pompalanan gerginlik zangır zangır titrememe neden oldu. Birkaç metre ötemde durdu. Çakırkeyifti, makyajı biraz dağılmıştı. Gözlerinden akan siyah rimelleri yanaklarından süzülüp kendilerine yol yapmıştı. Ağlamıştı. Elleriyle saçlarını karıştırarak havayı içine çekti. Onu izlediğimi bildiği aklıma bile gelmediğinden gözümü üzerinden ayırmadan seyretmeye devam ettim. Süslü tabakasından bir sigara çıkarıp dudaklarının arasına yerleştirdi. Çantasını karıştırıp çakmak ararken ben aval aval her hareketini beynime kazımaya devam ediyordum. Hafif ıslık sesiyle yine aklımı başıma getiren Mustafa oldu. Cebimdeki çakmağı kaptığım gibi fırladım, ancak çakmak ellerimden kayıp ayaklarının dibine düştü.

"Özür dilerim... Bir saniye..." Eğilip karanlıkta çakmağı ararken en hakiki küfürleri kendime saydırıyordum içimden. Ayaklarının dibinde çaresizce çırpınırken söyleniyordu.

"Tamam, gerek yok, arabayı alabilir miyim? Pardon?" İlk kez sesini duyuyordum. Her kelimesi yanan bedenime bir su damlası gibi düştü, buhar olup uçtu. Çakmağı alıp yaktım ve uzattım. Bir anlık bu sahneyi bir film izler gibi doyasıya seyrettim. Sigarasını yaktı ancak yüzünde memnuniyetsiz bir hâl vardı.

"Arabayı alabilir miyim?" Soluğumu yutarken, "Tabii, hemen," dedim. Kayıtsız ifadesi kalbimi kırdı o an. Ne beklemeliydim ki? Sigarasını yaktığım için boynuma mı atılacaktı? Siyah Jeep dakikalar sonra gözden kayboldu. Az önce yüzlerce kişilik bir kalabalığın içindeyken şimdi yapayalnızdım sanki, alışkın olduğum gibi.

Yaklaşık iki hafta hayalle gerçek arasında gidip geldim. Yiyor, içiyor, çalışıyor, gündelik yaşantıma eskisi gibi devam ediyordum; uyurken ise onun gerçeğe yakın, uzansam saçlarını okşayacakmışım gibi duran hayalini kollarıma alıyor, saatlerce sarıp sarmalıyor, sevişiyordum. O gün kocasının yanında olmayışı, hatta ağladığını görmem, küçük bir ümit filizlendirmeme neden oldu. Belki sıradan bir tartışmanın ardından gece barışmışlardı ancak bana bakışı, muzip gülüşü, ilgimi fark edip tepkisiz kalması, bu cılız filizin yapraklarına tutunmamı sağlıyordu. Artık sadece sevişmiyorduk düşlerimde; geziyor, konuşuyor, sarılıp uyuyorduk… İki haftanın sonunda, yorgunluktan ayaklarıma kara sular indiği bir gece, siyah jeep Calanthe'nin önünde yanaştı. Onu ne zaman göreceğimi bilmediğim, belki de hiç göremeyeceğimi kabullenmeye çalıştığım bir geceydi. Yine karşımdaydı, dünyanın kendi etrafında döndüğünün farkında olmadan, etrafına saçtığı ışıktan habersiz, su gibi berrak, birkaç metre ötemdeydi. Göğsüme sağlam bir yumruk yedim sanki, kalbim sıkıştı. Kocası yanına yaklaşıp elini tuttu. Adam anahtarı bana fırlatırken gözlerini karısından ayırmıyordu. Neşeyle binadan içeri girdiler. Aldatılmış, terk edilmiş, kandırılıp bir köşeye atılmış gibi hissetmem normal miydi? Anahtarı Mustafa'ya bırakıp eve gitmeyi düşündüm. Yorganın altına gömülüp, kendime yaptığım bu eziyete son verene kadar yerimden kıpırdamayacaktım. Bunu düşünürken, siyah ara-

Şehrin kalabalığına karışan bir yalnızlık ve geceyi aydınlatan bir aşk...

Lale ve Mahir'in yolları, ışıklarla süslenmiş bir restoranın önünde kesişiyor. İki farklı dünya, iki yaralı ruh, bir arayış... Mahir, her köşe başında yalnızlığını bir hayale teslim ederken, Lale'nin içindeki karmaşa onu huzura çağırıyor.

"İçimizdeki çocuk, bizi büyümekten alıkoyan o kırılgan yanımız, bazen en büyük sırdaşımızdır. Ama ya bu sır, bir başkasının ışığında açığa çıkarsa?"

Aşkın, çaresizliğin ve insan olmanın derinliklerine yolculuk... Geceyi Üstüme Ört, okuyucusunu incelikle işlenmiş karakterleriyle bir ayna karşısına oturtuyor. Bu romanda sadece bir hikâye değil, kendinizi de bulacaksınız.

Bir gece... Bir şehir... Ve bir kalp çarpıntısı...

9 786256 130654

tilki Kitap